

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Ing. T. N.**, zastoupeného JUDr. Radovanem Rumlerem, advokátem se sídlem v Boskovicích, nám. 9. května 10, za účasti **Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru sekretariátu ředitele a krajského živnostenského úřadu**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2006, č. j. 57 Ca 24/2006 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru sekretariátu ředitele a krajského živnostenského úřadu (dále jen „žalovaný“), ze dne 10. 3. 2006, č. j. KUJI 18993/2006. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou ze dne 8. 12. 2005, č. j. 274/2005/PR, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání

přestupku proti veřejnému pořádku dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), když opakovaně neuposlechl výzvy strážníka Městské policie města Žďáru nad Sázavou k prokázání své totožnosti, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že rozsudek krajského soudu je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem a dále napadá celé řízení pro vadu spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu. Dle stěžovatele krajský soud objektivně nevyhodnotil všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, jím navrhané důkazy neprovedl a skutečnosti důležité pro posouzení a rozhodnutí věci zcela pominul.

Žalovaný ve stručném vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá vyjádření, která učinil již v řízení před krajským soudem, neboť je toho názoru, že stěžovatel v podstatě opakuje námitky, které uvedl již v žalobě. Napadený rozsudek považuje žalovaný za správný a ztotožňuje se rovněž s důvody, které soud k jeho vydání vedly. Námitky stěžovatele tedy pokládá za nedůvodné a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 4. 8. 2005 vydal Městský úřad Žďár nad Sázavou příkaz o uložení pokuty č. j. 274/2005/PŘ, ve kterém uznal stěžovatele vinným za spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Přestupku se dle správního orgánu dopustil tím, že neuposlechl výzvy veřejného činitele při výkonu jeho pravomoci, když dne 18. 6. 2005 v době kolem 22:10 hodin u recepce hotelu J. ve Ž. n. S. opakovaně neuposlechl výzvy strážníka městské policie k prokázání své totožnosti, odmítl za tímto účelem následovat hlídku městské policie na obvodní oddělení Policie České republiky a následně se bránil předvedení za použití donucovacích prostředků. Správní orgán stěžovateli udělil za tento přestupek pokutu ve výši 400 Kč. Stěžovatel proti tomuto příkazu podal prostřednictvím svého právního zástupce dne 4. 10. 2005 odpor, příkaz o uložení pokuty tak byl zrušen. Správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení a dne 8. 12. 2005 vydal pod stejným číslem jednacím rozhodnutí shodného obsahu. Stěžovatel toto rozhodnutí napadl odvoláním, které žalovaný jako odvolací orgán podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že spáchání předmětného přestupku bylo stěžovateli spolehlivě prokázáno, stěžovatel nepopřel, že neuposlechl výzvy veřejného činitele a jen poukazoval na skutečnost, že této výzvy bylo použito neoprávněně.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu. Dle jeho názoru žalovaný nesprávně dovodil, že nehodlal na výzvu městské policie kladně reagovat a přinést požadované doklady ze svého pokoje. Za podstatnou stěžovatel považoval skutečnost, že v předmětnou chvíli se již nekonala hudební produkce a postup městské policie, včetně použití donucovacích prostředků, tak nebyl oprávněný. Jako důkaz pro svá tvrzení navrhl stěžovatel výslechy osob, které byly na místě a mohou vypovídat jako svědci. Krajský soud tuto žalobu však neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl rozsudkem. V odůvodnění krajský soud velmi obsáhle konstatoval skutková zjištění správního orgánu, z nichž považoval za prokázané, že stěžovatel na výzvu městské policie nepředložil

občanský průkaz a poté se chtěl vzdát, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť neuposlechl výzvy veřejného činitele při výkonu jeho pravomoci. Dále se krajský soud zabýval výší pokuty a konstatoval, že byla uložena v dolní hranici zákonné sazby (400 Kč z možných 1000 Kč) a není nepřiměřená.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. o nezákonnost rozhodnutí pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají s tím, že stěžovatel dále též namítá porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem při zjišťování skutkové podstaty takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

V první řadě je nutné pro přehlednost a dobrou orientaci v rámci skutkového stavu provést jeho stručné shrnutí. Stěžovatel je spolumajitelem hotelu J. ve Ž. n. S., kde se dne 18. 6. 2005 konala hudební produkce. Pořadatel tuto produkci v souladu se zákonem předem ohlásil Městskému úřadu Žďár nad Sázavou a byl v souvislosti s tím výslovně upozorněn na nutnost ukončení zmíněné hudební produkce před 22. hodinou. Jelikož se tak nestalo, byla na místo vyslána hlídka městské policie, jmenovitě strážníci M. K. a A. V., s úkolem zajistit ukončení hlasité produkce. Po příjezdu této hlídky na místo požádali strážníci recepční hotelu, aby přivolala osobu odpovědnou za průběh akce, na její výzvu se dostavil stěžovatel. Stěžovatel byl strážníky městské policie vyzván k okamžitému ukončení hudební produkce. Ten však uvedl, že akce už končí a hudba za chvíli přestane hrát. Strážníci trvali na tom, aby hudební produkce byla ukončena ihned, na což stěžovatel reagoval nevhodnou poznámkou, a byl proto vyzván k prokázání své totožnosti. Stěžovatel odmítl totožnost prokázat a odebral se k odchodu zpět do prostoru zadní hotelové zahrádky, kde probíhala celá akce. Byl ovšem zastaven oběma strážníky a znovu vyzván k prokázání své totožnosti s tím, že pokud výzvy neuposlechně, bude předveden na Policii České republiky. Stěžovatel výzvy strážníků městské policie neuposlechl, naopak na jejich adresu směřoval ostřejší slova, chtěl pokračovat ve svém odchodu. Z jeho jednání bylo zřejmé, že nemá v úmyslu uposlechnout výzvy strážníků, z tohoto důvodu proti němu po další zákonné výzvě použili donucovacích prostředků. V reakci na to byla na místo přivolána hlídka Policie České republiky, která situaci uklidnila.

Stěžovatel byl uznán vinným za spáchání přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Tohoto přestupku se dopustí ten, kdo neuposlechně výzvy veřejného činitele při výkonu jeho pravomoci. Nejvyšší správní soud k obsáhlému zjišťování skutkového stavu ze strany správního orgánu i krajského soudu podotýká, že vzhledem k citovanému vymezení skutkové podstaty tohoto přestupku je v dané věci podstatné, zda strážníci městské policie byli oprávněni požadovat po stěžovateli prokázání totožnosti, zda stěžovatel byl k prokázání totožnosti vyzván v souladu se zákonem a jakým způsobem následně na tuto výzvu zareagoval.

Oprávnění požadovat prokázání totožnosti strážníkem obecní policie je upraveno v § 12 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o obecní policii). Dle odst. 2 písm. a), b) a c) zmíněného ustanovení je strážník oprávněn vyzvat osobu, aby prokázala svoji totožnost, jde-li o osobu, vůči které provádí úkon k plnění úkolů obecní policie, jde-li o osobu podezřelou ze spáchání přestupku, případně jde-li o osobu, od níž bude třeba požadovat vysvětlení. Dotyčná osoba je dle § 12 odst. 3 zákona o obecní policii povinna výzvě podle odstavce 2 vyhovět. Úkolem obecní policie je dle § 1 odst. 2 zákona o obecní policii zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku v rámci působnosti obce. V souladu s § 2 písm. b) téhož zákona pak obecní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle tohoto nebo jiného zákona též dohlíží nad dodržováním pravidel občanského soužití.

Jestliže byl hudební produkcí probíhající v hotelu rušen noční klid, bylo dle citovaného ustanovení zákona o obecní policii zcela nepochybně v její kompetenci zabezpečit veřejný pořádek zajištěním nočního klidu, v daném případě zamezením další hlasité hudební produkce. Přivolala-li recepční po příjezdu hlídky městské policie na místo stěžovatele, který je spoluvlastníkem hotelu, v němž se akce konala, strážníci městské policie jej zcela oprávněně považovali za osobu, vůči které provádí úkon k plnění úkolů obecní policie a zároveň i za osobu podezřelou ze spáchání přestupku. Při nejmenším se pak strážníci mohli domnívat, že jde o osobu, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení přestupku a jeho pachatele, jakož i ke zjištění skutečného stavu věci, a v této situaci byl osobou, od níž bude třeba požadovat vysvětlení ve smyslu § 11 zákona o obecní policii. Na základě těchto skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že strážníci městské policie byli v dané konkrétní situaci oprávněni požadovat po stěžovateli prokázání jeho totožnosti a vznesením výzvy vůči stěžovateli nepřekročili rámec svých zákonných oprávnění.

Z výše uvedeného shrnutí skutkového stavu je zřejmé, jakým způsobem byl stěžovatel ze strany strážníků městské policie vyzván k prokázání své totožnosti a jak na tuto výzvu reagoval. Nejprve byla stěžovateli adresována prostá výzva v souladu s § 12 odst. 2 zákona o obecní policii. Jelikož ji stěžovatel neuposlechl s odůvodněním, že strážníci vědí, kdo je, a jeho totožnost znají i bez nutnosti jejího prokazování, byl znovu vyzván, tentokrát i s poučením o tom, že pokud odmítne výzvě vyhovět, bude za účelem zjištění totožnosti předveden na místní oddělení Policie České republiky tak, jak to předpokládá zákon o obecní policii v ustanovení § 13 odst. 1. Vzhledem k tomu, že ani této výzvě stěžovatel nevyhověl, odebral se k odchodu a bylo zřejmé, že nemá v úmyslu svou totožnost prokázat, byl následně k prokázání totožnosti vyzván se slovy „jménem zákona“ a výstrahou možnosti použití donucovacích prostředků v souladu s § 18 odst. 3 zákona o obecní policii. Tímto postupem strážníci beze zbytku dostáli svým povinnostem a stěžovatele řádně vyzvali k prokázání totožnosti v souladu se zákonem. Stěžovatel naopak prokazatelně porušil svou zákonnou povinnost vyhovět výzvě k prokázání své totožnosti zakotvenou v ustanovení § 12 odst. 3 zákona o obecní policii.

Jak je již výše uvedeno, podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích přestupku se dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy veřejného činitele při výkonu jeho pravomoci. Definici veřejného činitele upravuje § 89 odst. 9 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů. Strážník obecní policie je veřejným činitelem jakožto orgán samosprávy, tento závěr byl opakovaně vysloven v rozhodnutí soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 1994, sp. zn. 7 To 137/94; též rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 3. 2004, sp. zn. 3 To 102/94). Záměr zahrnout strážníky obecní policie mezi veřejné činitele je výslovně uveden i v důvodové zprávě k zákonu č. 153/1995 Sb., který novelizoval zákon o obecní policii.

Oprávnění strážníka obecní policie požadovat prokázání totožnosti je zákonem upraveno v již citovaném § 12 zákona o obecní policii. Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel neuposlechl výzvy strážníka obecní policie jakožto veřejného činitele, která byla vznesena při výkonu jeho pravomoci, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

S ohledem na výše uvedené posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky uvedené stěžovatelem v kasační stížnosti. K obecné námitce, že krajský soud objektivně nevyhodnotil všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, navrhované důkazy neprovedl a některé skutečnosti zcela pominul, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí jeho rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (zveřejněno na www.nssoud.cz), dle něhož je takový obecný a typový odkaz samostatně nepřezkoumatelný. Proto se jím Nejvyšší správní soud nezabýval a dále přezkoumal jen dostatečně konkrétní a individualizované námitky.

Stěžovatel se nesprávně domníval, že svou totožnost prokázal, neboť měl ve svém hotelovém pokoji uložen občanský průkaz. Vzhledem k výše uvedenému vymezení přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích není podstatné, zda stěžovatel svou totožnost mohl teoreticky prokázat (například přinesením občanského průkazu ze svého pokoje), ale skutečnost, že neuposlechl výzvy strážníků obecní policie, což bylo ve věci prokázáno. Z výpovědi samotného stěžovatele a očitých svědků vyplývá, že stěžovatel na výzvu k prokázání totožnosti reagoval námitkami, že jej jako majitele hotelu znají, z tohoto důvodu nepovažoval výzvu strážníků za opodstatněnou a snažil se odejít do prostoru hotelové venkovní zahrádky. Nebylo potvrzeno, že by se stěžovatel domáhal přístupu na svůj pokoj za účelem přinesení občanského průkazu a bylo mu v tom zabráněno.

Nelze souhlasit se stěžovatelem, že krajský soud se při hodnocení zjištěného skutečného stavu věci nezabýval výpovědí poskytnutou J. K.. Krajský soud její výpověď hodnotil, dospěl však k závěru, že není věrohodná, neboť svědkyně se v ní vyjadřovala ke skutečnostem, u kterých prokazatelně osobně nebyla. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožnil, neboť tomuto závěru odpovídá vyličení události ostatních svědků. Sám stěžovatel při podání vysvětlení dne 20. 6. 2005 uváděl, že pořadatelka produkce J. K. byla v době jeho komunikace se strážníky na hotelové zahrádce. Věrohodnost výpovědi J. K. byla popřena několika dalšími důkazy (výpověď stěžovatele, recepční, strážníků městské policie), závěr krajského soudu neobsahuje rozpory, bez existence dalších skutečností, které by jeho závěr zpochybnil, mu tedy nelze důvodně vytýkat, že neprováděl další důkazy.

K další dílčí námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že nebyl postižen za to, že se po hotelu pohyboval bez občanského průkazu, ale za své jednání, kterým reagoval na výzvy strážníků městské policie, jež dle výsledku provedeného dokazování nesměřovalo ke snaze vyhovět výzvě a prokázat svou totožnost.

Na spáchání přestupku stěžovatelem nemá žádný vliv skutečnost, že nebyl osobou odpovědnou za konání hudební produkce. Jak je výše odůvodněno, strážníci městské policie měli oprávnění jej vyzvat k prokázání totožnosti i z několika jiných důvodů (viz výše uvedená citace § 12 odst. 2 zákona o obecní policii), například zjištění totožnosti osoby, která může podat vysvětlení. Ani předpoklad stěžovatele, že strážníci jeho totožnost znají, není zákonem upraveným důvodem pro neuposlechnutí výzvy strážníka dle § 12 zákona o obecní policii.

Z výpovědi stěžovatele i svědků nebylo zjištěno, že by totožnost stěžovatele byla zjišťována stejnými strážníky předmětného dne opakovaně, ostatně ani stěžovatel toto nenamítal.

Pro věc nepodstatné je též sdělení, že v době jednání strážníků městské policie se stěžovatelem již hudební produkce skončila, neboť k narušení nočního klidu, tj. pravidel občanského soužití, prokazatelně došlo (hlídka byla na místo konání akce poslána po 22. hodině) a obecní policie byla oprávněna činit úkony ke zjištění okolností této skutečnosti.

Stěžovatelem tvrzené nesrovnalosti a opravy v časové posloupnosti zákroku na straně městské policie nemohou mít vliv na závěr, k němuž správní orgány i krajský soud dospěly, a to především proto, že úřední záznamy a výpovědi strážníků městské policie jsou jedním, nikoli jediným, důkazem, z něhož soud při posouzení věci vycházel.

Další námitka směřovala do údajného nesprávného procesního postupu správního orgánu. Z jeho spisové dokumentace však krajský soud nedovodil, že by se správní orgán prvního stupně dopustil pochybení při provádění výslechů, jak uvádí stěžovatel, a po prostudování spisů se s tímto názorem ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. I za situace, že by pro procesní pochybení nebylo přihlédnuto k výpovědím strážníků městské policie, jejichž autenticitu stěžovatel zpochybňuje, je i po porovnání ostatních výpovědí patrné, že stěžovatel se přestupku skutečně dopustil. Konečně poslední kasační námitka se týká výpovědi stěžovatele, kterou měl krajský soud nesprávně interpretovat tak, že stěžovatel nepopřel, že neuposlechl výzvy městské policie k prokázání totožnosti. V úředním záznamu Policie České republiky z 18. 6. 2005, sepsaném bezprostředně po vzájemném incidentu mezi stěžovatelem a strážníky městské policie, je však takto vyjádření stěžovatele zachyceno. Krajský soud logicky a správně k tomuto tvrzení přihlédl s větším důrazem než k vyjádření z 20. 6. 2005 podanému s odstupem času a po poradě stěžovatele s jeho právním zástupcem.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Nejvyšší správní soud na závěr k této věci podotýká, že přestupkem je míněno jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. V případě § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona je tímto chráněným veřejným zájmem potřeba respektování autority veřejného činitele. Podstatou námitky stěžovatele je jeho přesvědčení, že strážníci městské policie mohli v dané situaci (zamezení rušení nočního klidu produkcí, kterou nepořádal) volit jiné vhodnější řešení, nežli trvat na prokázání totožnosti jeho osoby a používat autority veřejného činitele k dosažení tohoto cíle. Je však třeba si uvědomit, že v případě, kdy veřejný činitel uplatňuje vůči občanům zákonem dané kompetence, je možno zpochybnit zákonnost jeho postupu, nikoli však jeho účelnost. Pokud strážníci městské policie stěžovatele vyzvali zákonným způsobem k prokázání totožnosti, byl povinen této výzvě vyhovět, jak mu ukládá § 12 odst. 3 zákona o obecní policii.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu